

Verkondiging in de Sint Jansbasiliek, Palmzondag, 23/24 maart 2024

Wij hoorden vandaag het lijdens verhaal volgens Marcus.

Van de vier evangelisten is zijn verhaal het meest sobere. Hij gebruikt geen woord te veel.

Gebeurtenissen en personen die wij tegenkomen in de andere passieverhalen vinden wij hier niet.

Niet de vrouw van Pilatus, niet de twee misdadigers die met Jezus gekruisigd werden. Niet de dialoog met hen, van wie een in stervensnood tot bekering komt. Deze hoopvolle passage heeft Marcus niet.

Toch is er in zijn passie één voor Marcus unieke vertelling, en wel die over die jonge man die met achterlating van zijn kleding, naakt weglucht.

De passage heeft mij altijd gefascineerd. Hier zie je - gepersonifieerd in die ene anonieme man - de eerste geloofsgemeenschap rond Jezus in al haar onvermogen, in haar letterlijke naaktheid. Niets is er meer over van het gezelschap rond de Heer. Eén heeft hem verraden, Petrus zal Hem verloochenen en die ene jongeman, mogelijk de schrijver Marcus zelf, die hiermee een zelfportret schildert, laat het ook afweten.

Veel hebben ook wij in de voorbije jaren gehoord over de ontrouw, de schamelheid van de kerkgemeenschap, hoe velen Jezus hebben verloochend, verlaten, ontrouw zijn geweest.

De leerling van Jezus als een in de duisternis vluchtende, naakte man.

Maar zelfs deze duisternis kan zo duister niet zijn of er is toch weer een licht aan het einde van de tunnel.

Op Pasen, in de Wake, zullen wij horen hoe er in het lege graf een jongeman gezeten is, die de boodschapper wordt van de opstanding van Jezus.

Wellicht is deze in witte kleding gezeten jongeman dezelfde die in de avond van de gevangenneming naakt wegluchtte.

Hoe ontrouw een mens ook kan zijn, God is getrouw, Hij maakt een nieuw begin met ons.

Zo gaan wij vandaag de Goede Week, de dagen van het lijden van Jezus binnen. Ook in het lijden, de verlatenheid van de Hof van Olijven en de berg van het lijden, blijft Jezus de Zoon van God. Hij is afgedaald in de afgrond van onze eenzaamheid en van ons lijden en sterven.

In deze verlatenheid houden wij het oog gericht op Jezus. Hij laat ons niet alleen in deze passie die ons leven kan zijn.

In het duistere graf zal de jongeman, nu niet langer naakt, maar gekleed in een wit gewaad, de kleding van de dopeling op Pasen, het leven door de dood heen verkondigen.

Wij hoorden zojuist dat de steen voor de ingang van het graf werd gerold: het harde gewicht van de dood dat een mens de pas afsnijdt. Wij zien uit naar de Paasmorgen: de steen zal zijn weggerold.

De Heer zal opstaan.

Wij zullen leven.

pastoor Nico van der Peet